

der, uanset at den kalder sig turistkørsel, dog ikke har denne kørsels kendemærker, ikke lovligt kan foretages uden tilladelse efter loven til henholdsvis rutekørsel eller lejlighedskørsel.

Det skal fremhæves, at bestemmelsen om, at optagning og afsætning af passagerer ikke må finde sted undervejs, ikke vil være til hinder for, at de i arrangementet deltagende som et led i dette overnatter undervejs, når i øvrigt turistkørselens typiske kendemærker er til stede.

Modstykket til lovens begreb omnibuskørsel er den såkaldte selskabskørsel, der foregår for en forinden kørslen og uafhængig af denne sluttet (ikke af hinanden uafhængig) kreds af personer (forening, firma, skole eller lignende). I modsætning til omnibuskørsel, der foretages på grundlag af en opfordring — enten ved personlig henvendelse eller ved en almindelig bekendtgørelse for offentligheden — fra vognmanden eller arrangøren til den enkelte passager om at deltage i kørslen mod en betaling fastsat pro persona, således at kørslen i det hele foregår på rutebilejerens regning og risiko, foregår selskabskørsel i almindelighed på grundlag af forudgående bestilling fra en kreds af personer, der ønsker at blive befordret og for disses regning i den forstand, at rutebilejeren modtager et forud aftalt vederlag for befordringen, et vederlag, der i princippet ikke er bestemt af antallet af befordrede, og således, at rutebilejeren ikke som ved omnibuskørsel må bære tabet ved eventuelle tomme pladser.

Med hensyn til denne kørsel foreslås der ikke nogen ændring i de nugældende bestemmelser. Selskabskørsel vil således som hidtil kunne udføres uden tilladelse efter loven. En selskabskørsel mister dog naturligvis sin karakter af at være selskabskørsel, såfremt der forinden kørselens påbegyndelse eller på noget tidspunkt under kørslen mod betaling optages passagerer uden for selskabet.

For så vidt angår kørsel, der udføres for foreninger eller lignende, skal særligt bemærkes, at foreninger, der alene er stiftet med det formål for øje at foranstalte omnibuskørsel — taget i videste forstand — for foreningens medlemmer, ikke bør anses som en sådan sluttet kreds af personer, som uden tilladelse efter loven kan lade udføre de i denne beskrevne former for kørsel. Det samme gælder, når foreningens

faktiske formål er at udføre sådan kørsel for medlemmerne, selv om et andet formelt formål måtte være angivet i vedtægterne, eller hvis en forening, til hvilken tilgang står åben for en meget vid kreds af personer, måske mod lavt kontingent, træffer aftale med en vognmand om befordringer af mere regelmæssig karakter.

I de nævnte tilfælde er den indbyrdes afhængighed mellem de i kørslen deltagende i det væsentlige kun bestemt af det fælles ønske om tilvejebringelse af en særlig transportmulighed, og man finder ikke, at sådan foreningskørsel, hvor formålet typisk er omgæelse af lovens bestemmelser, bør kunne foretages uden tilladelse efter loven.

Til § 2.

Den nuværende definition på fragtmandskørsel bibeholdes uændret.

I begrebet indgår ligesom i begrebet omnibuskørsel, at kørslen — for at falde ind under loven — skal finde sted for flere af hinanden uafhængige personer. Yderligere indgår i begrebet, at kørslen skal foregå i rute. I den foreliggende domspraksis har der været en tilbøjelighed til at fortolke bestemmelsen således, at kørsel, der finder sted på grundlag af en mellem en vognmand og en bestemt — men dog uvidelig — kreds af faste kunder, lovligt kan foretages uden tilladelse, uanset om kørslen i øvrigt har alle fragtmandskørselens kendemærker og foregår med samme regelmæssighed som denne. Ved denne såkaldte „kontraktskørsel“ undrages der såvel de koncessionerede fragtmandsruter som jernbanerne, der har pligt til at betjene den pågældende egn, en større eller mindre mængde transporter, alt efter antallet af indgåede kontrakter.

Man finder ikke, at adgangen til at afslutte sådanne kontrakter, der i mange tilfælde kan have sin naturlige begrundelse, bør udelukkes, men man finder det til beskyttelse af de koncessionerede fragtmandsruter påkrævet, at der skabes sikkerhed mod, at loven gøres illusorisk derved, at der i omgælseshensigt i meget stort antal oprettes kontrakter af denne art.

Det foreslås derfor, at det, for at en kontraktskørsel skal kunne anses for lovlig uden tilladelse efter loven, skal være en betingelse, at kontrakten oprettes skriftligt og med en mindre kreds af personer, og at den pågældende kreds af personer